

bekendte Mænd vakte Emanuels Ankomst naturligt ingen særlig Opmærksomhed; og heller ikke hans Bortebliven fra selve Jordfæstelsen var bleven bemærket af andre end netop Medlemmerne af hans egen Menighed, blandt hvilke den havde givet Anledning til lidt Skumlerier.

Han havde dog ikke staaet længe mellem Menneskemængden nedenfor Skolebygningens lange Træveranda — eller „Svale“, som den kaldtes — og søgt efter Hansine, før en leddeløs Person med mørkeblaa Næseklemmer foruden et Par Brillen kom styrtende hen imod ham og slog en Haand ned paa hver af hans Skuldre.

„Endelig træffer jeg Dem, Hansted! God Dag! God Dag! De kan vel nok kende mig igen. Vi har søgt Dem alle Vegne . . . De maa endelig straks følge med ind til Lene Gylling. Hun har spurgt efter Dem hele Tiden; hun vil saa gjerne gøre Deres Bekendtskab.“

Emanuel fik næppe Tid til at genkende en af sine gamle Universitetskammerater, før denne stak sin Haand ind under hans Arm og trak ham med sig op ad Trappen og ind i den overfyldte Foredragssal, hvor der lugtede af Gran og summede af Menneskestemmer.

Her blev han forestillet for en ældre, fin og